

Ne peygamber görmüşlüğü vardı düşünde ne de dili sürçüp şefaathine yerine seyahat dilemişliği. Buna rağmen yol çizgilerine yazılmıştı onun kaderi. Ömrü yollarda geçiyordu. Gündüzü yollara köle, gecesini otel odalarına esirdi ve o, şehir şehir, özgürlüğünü kovalayan bir serseri...

Yolları ne kadar seviyorsa otel odalarından da o derece nefret ediyordu. Hepsi birbirinin aynıydı otel odalarının. Beyaz yatak, beyaz havlu, beyaz perde, beyaz badana, beyaz fayans... Bu samimiyetsiz beyazlığın içinde, sahici bir mezar karanlığı... Beş yıldızlı yalnızlıkların, yarım pansiyon ihanetlerin ve her şey dâhil hüznün çevreleyicisi dört duvar, çift kişilik yataklarda tek kişilik uykusuzluklar... Yaşanmışlıklar, yaşanmışlıklar, yaşanmışlıklar... Sonra kâğıttan terlikler, tek kullanımlık sabunlar, ufak şampuan kutuları, komodinin üstünde ölgün bir abajur, nereden geldiği belirsiz boğucu bir ıslaklık kokusu...

Evet, bir mezar... Böyle düşünüyordu otel odaları için. Ölüsü ve çarşaf-tan kefeni her gün değiştirilen, her gün yeniden kazılan bir mezar... Münker – Nekir meleklerine benzetiyordu resepsiyoncu kızları da. Gelen her ölünün sorgusunu yapıp sanki ölüm komik bir şeymiş gibi sırtarak uzatıyorlardı, mezarlardan birinin anahtarını.

“Git ve kendini göm!”

Resepsiyoncu kız, otel kaydını tamamlamaya uğraşırken o, bunları düşünüyordu. Sonra sordu kendi kendine:

“Bugün benim gömüleceğim mezarda, dün kim çürüdü acep? Kimin halefiyim ben?”

Selefi belki de bir katildi.

Yatağın kenarına oturmuştu, tabancasını özene bezene yağlamıştı. Bakır mermileri tek tek dizmişti şarjöre. Birkaç kez al ver yaptıktan sonra tabancasının can alacak kıvama geldiğine kanaat getirip usulca bırakmıştı yastığının altına. Hem de bu gece onun baş koyacağı yastığın altına. Biraz uyusa iyi geleceğini düşünmüş olmalıydı katil. Hasminin karşısına ne kadar dinç çıkarsa o kadar iyiydi çünkü. Muhtemelen uyuyamamıştı. Gezinip durmuştu, odanın yüzünde sabaha kadar. Kolay mesele mi, bir adamın soluğunu kesecekti. Bir adam, güllerin kokusunu duymayacaktı bir daha, güllere bakamayacaktı, gül bahçesine uğratamayacaktı yolunu ama kararını vermişti katil. Güllere rağmen kesecekti hasminin soluğunu. Hem gül mevsimine de daha çok vardı zaten.

Muhtemelen erkenden çıkmıştı otelden katil. Görmemişti kimseler çıktığını. Resepsiyoncu kız uyukluyordu çünkü o saatlerde.

Sokağın tam köşesine gelip pususunu kurmuştu ve beklemeye başlamıştı hasmını. Biraz sonra, sokağın başında görünmüştü hasım. Dudaklarında yeni doğan güne şükür ıslığı, her şeyden habersiz, daha yeni yağlanmış namlunun üstüne üstüne yürümüştü. Tam köşede birden, göz göze gelmişti katiliyle. Işık, düğüm olmuştu dudaklarına. Konuşamamıştı. Gözleriyle yalvarmıştı ama duymamıştı bu yalvarışı katil. Tam iki kaşının ortasından... Dan, dan dannn!!!

Silah sesi duymuş gibi irkildi birden. Bir katilin odasında uyumak berbat bir şeydi. Resepsiyoncu kıza baktı. Otel kaydı hâlâ devam ediyordu. Lobide genç bir kadın, yakışıklıca bir adam, güzelce bir kız çocuğu... Çocuk koştu-ruyordu, bir oraya bir buraya. Gülümsedi. “Belki de böyle güzel insanlar...”

Hayır, böyle güzel insanlara yer yoktu o odalarda. Bir katilin değilse bile, kesinlikle bir fahişenin selefiydi. Bugün yatacağı odada, dün bir fahişe uyumuştur. Deniz mavisini kısacık etek, kalem topuklu bir çift çizme ve eprilmiş hardal sarısı bir bluzdan mürekkep iş elbisesiyle bir fahişe... Öpüle öpüle pörsümüş dudaklarını, rujun kırmızısıyla iyice kamufle etmiş olmalıydı. İhtimaldir ki dudakları gibi saçları da imitasyondur. Üzüm salkımı küpeleri tenekeden, şen şakrak kahkahası aslında feryattan yapılmıştı ama kimseler bilmiyordu.

Ve adam, kaldırım kenarından alıp getirmişti buraya. İri, kıllı elleriyle bir fahişe nasıl örseleniyorsa öylece örselemişti onu. Süt dolu memeleri öyle bir sıkılmıştı ki can havliyle sıçrayıp kalkmıştı yataktan. Bu hakareti gururuna yedirememişti adam. Boyalı suratına öyle bir tokat aşk etmişti ki dudağını

patlatmıştı. İnce bir kan yürümüştü dudağının kenarından. Yastık, bu birkaç damla kanla kirlenmişti. Keyfi kaçmıştı adamın. Öfkeli öfkeli bir sigara yakmıştı. Kadın ağzındaki kan bulaşğını yıkamak için banyoya girdiğinde kapıyı çarpıp çıkmıştı. Adam gittikten sonra umutla yastığın altını yoklamıştı kadın. Kocaman bir hayal kırıklığı ve dış çıkararak bir bebeğin huysuzluğu debelenip duruyor olmalıydı yastığın altında.

İçi acıdı fahişeye. Berbat bir hikâye kurmuştu. O böyle kurdu diye illa bunları yaşamış olması gerekmiyordu fahişenin. Belki de her şey yaşanması gerektiği gibi yaşanıp bitmişti.

Bir fahişenin selefi olmayabilirdi ama kesinlikle bir ceset... çünkü akşam haberlerinde böyle anons ediliyordu: “Bir otel odasında ölü bulunan eski şarkıcı...” Evet, o şarkıcı kesinlikle onun yatağında ölmüştü. Başka tür-lüsü mümkün değildi. Ne korkunç! Bu gece, kokmuş bir cesetle koyun ko-yuna yatacaaktı.

Otel kaydını tamamlamıştı resepsiyoncu kız. Anahtarı uzatırken düşle-rini jilet gibi kesti:

“112 numaralı oda beyefendi.” dedi. “Birinci kat, koridorun sonu...”

“112?”

“Burdaaa!”

Üstünde matem siyahı okul önlüğü... Düğmelerinden ikisi kopmuş. Her tarafı benek benek yemek lekesi... Plastikten beyaz yakalığı boynunu kerti-yor. Boynunda halka şeklinde kıpkızıl bir iz... Öyle acıtıyor ki... Ön sırada. Kürsünün hemen önünde... Kara tahtanın hemen karşısında. Kara talih... Konuşanlar listesinde yine ilk sırada adı. Yanında bir sürü çarpı. Tahtanın hemen üstünde yakası kürklü paltosuna iyice bürünmüş, seyrek saçlarını özenle geriye taramış Atatürk... Mevsimler gelip geçiyor karşı duvarda. Çağ-lar açılıp çağlar kapanıyor o duvarın karşısındaki duvarda.

Bıyık kalınlığındaki kaşlar tüfek gibi çatılıyor birden:

“Ulan ben sana ev ödevi vermiştim. Sen tutmuş otel...”

“Ama kapının üstünde ‘BURADAKİ EVİNİZ’ yazıyordu öğretmenim.”

“Kes ukalalığı! Bana mı öğretiyorsun!”

Çattt... Çattt... Çattt... Ça... Cetvel, dördüncü inişinde, tam yirmi san-tim hizasından kırılıyor.

Sağındaki kitap dolabının camından sıfır tıraşlı kafası yansıyor. Ön dişleri hepten çürümüş. Yüzü çil çil... Ne çok çirkin... Oysa Zehra güzel... Zehra matematiği de biliyor. O matematikten anlamıyor. Berber, saçıyla beraber kafasının içini de kazımış sanki.

“Aferin Zehra’ya!”

“Kaçmış ulan sonuç, öğrendin mi?”

“...”

“Bana ne. Ben Zehra değilim. Zehra benim kardeşim de değil. Hem ben bi şey görmedim zaten. Kimseye bir şey söylemedim.”

Korkarak lobiye baktı. Oradaydı işte. İkili koltukların birinde tek başına oturuyordu. Sağ elindeki cetveli sol avucunun içine vurup duruyordu. Bıyık kalınlığındaki kaşlarını iyice yıkmış, arada bir cetveli ağzına götürerek sus işareti yapıyordu.

Unutmuştu birden halefinin kim olduğunu yahut selefinin kim olacağını. En unutmak istediği yerden hatırlamıştı. Bir cesetle yatmaktan korkarken kendi çocukluğunun boynuna dolayarak uyuyacaktı kollarını. Kendi cesediyle yatmak bir başkasının cesediyle yatmaktan daha korkunçtu. Hayır, ne olursa olsun “ Dün bu odaya incinmiş bir çocukluk gömülmüş.” dedirtmeyecekti halefine.

Doğruldu birden. 112 numaralı odanın anahtarını sallayıp duran resepsiyoncu kıza öfkeyle bağırdı:

“Bu ne kardeşim! Başka boş oda yok mu!”